

Soroll

Any I

SETMANARI ESPORTIU HUMORISTIC, ORGAN DE LA PENYA "SOROLL"
LLEIDA 28 de Gener 1936 - PREU: 15 cèntims

Núm. 1

Esportius

Hem cregut oportú intentar per segona vegada la publicació del setmanari humorístic esportiu "Soroll" per entendre que en la actualitat (amb l'ambient esportiu en què viu Lleida i més encara, per el fet de què futbolísticament la nostra ciutat es va situant encara que, poc a poc al lloc on per moltes causes l'hi correspon) serà ben acollit pels esportistes lleidatans. En ell hi trobaran tant en broma com en serio actualitats de futbol, boxa, natació, ciclisme, atletisme, catch-as-catch-can, etc., o sigui, tot el que a esport es refereix. No proposem fer d'ell el nostre sustent com a mitjà de vida, sinó molt el contrari, tot el nostre interès es redueix a donar una estona d'amaena lectura als nostres lectors, entre sonades veritats i coses imaginàries, amb el desinterès propi de veritaders esportius i amb l'ànim de dotar a la nostra ciutat d'un setmanari encara que modest digne d'ella.

Ens posem de cara a la tasca amb tota la fè i entusiasme que dimanen en tot principiant en lluites periodístiques, i decidits com es prou a afrontar-nos amb les dificultats pròpies del cas, en què ens exposem, per no comptar amb els mitjans econòmics necessaris que requereix la nostra empresa.

Es per tot l'exposal, que desitgem tingui el nostre setmanari un bon acolliment i sigui de l'acceptació de tots els lectors, i serveixin aquestes ratlles de nova salutació i presentació a l'ensem que esperem no ens mancarà l'ajut moral i material de l'afició esportiva lleidatana per a què ens faci ésser optimistes en l'organització que hem portat a cap.

FUTBOL

PARTITS DE LLIGA CATALANA

Lleida 4

Dertusa 2

Com ja va ésser tradicional quan s'anuncia un partit al Camp de la Bordeta, plogué. No obstant, sense arribar a una bona entrada, el camp oferia un confortant aspecte. Això prova que el futbol ha entrat de plé en l'afició lleidatana i que els fanàtics no es deturen per a res quan es tracta d'admirar el seu equip predilecte.

A l'hora anunciada comença el partit.

De sortida es desenrotlla el joc a la mitad del terreny. No obstant el Lleida comença a donar sensació de perill i Santiveri perd una bona ocasió de marcar.

Això esperona al Dertusa que contraataca briosamente. Aquest contraatac es rebuïjat per les fileres defensives del Lleida i als 5 minuts un pase de Latorre a Santiveri es aprofitat per aquest, aconseguint un gol de faisó brillant.

La consecució d'aquest gol anima els

lleidatans, quina devantera es llença a l'atac, succeint-se una sèrie de jugades que entusiasman al públic qui mostra la seva conformitat amb xardorosos aplaudiments.

Aquest domini dona el seu fruit als 13 minuts, ja que Pirla, després d'unes magnífiques centrades de Cardenas i Ollé, aconsegueix colocar el peu i marcar de nou.

No obstant el 2 a 0, la devantera no es mostra satisfeta i una centrada de Cardenas, que està imponent, es recollida per Santiveri, qui després de driblar varis adversaris, col·loca la pilota a l'angle oposat al porter. Tant sols portem 15 minuts de joc i el resultat es de 3 a 0; no cal dir que l'optimisme bessa i qui més qui menys espersa obtenir una sensacional victòria i establir un record de goals. Però... als 17 minuts s'escapa Blasco i envia la pilota a la dreta; recull Sans qui llança un xut ras que Pons incomprendiblement deixa passar.

Aquest gol anima als forasters, que presionen. El Lleida poc a poc es sacudeix el domini i pasa de dominat a dominador. Això dona lloc a uns remats escalo-friants de Castro i Pirla, que s'estabellen contra el pal, essent salvats, «in extremis» pel porter. Poc després Ollé recull l'esfèric i s'interna d'una manera perillosa i quan es disposa a fusellar el gol es carregat violentament per en Montserrat, rodant per terra. L'arbitratge amb bon acord concedeix penal que Pirla transforma en el quart gol. A continuació s'acaba la primera part.

En començar la segona part, es nota que el 4 a 1 ha donat confiança als locals, que's dormen sobre els llorens, fallant algunes ocasions de marcar. Això es aprofitat pel Dertusa per a dominar; als 13 minuts materialitzen aquest domini amb un gol provinent d'un passió de Bosquet a Blasco, aquest xuta, Pons rebutja fluix i la pilota va a parar als peus de Sans que completament sol no té més que empenyer la pilota.

Aquest gol sembla animar els locals, que es llencen a una ofensiva que no dona fruit, ja que els dertusans defensen el terreny pam a pam i encara els queda energia per a fer, de tant en tant, alguna es-

capada que porta l'aïl, al cor dels supòrters del Lleida.

En una d'aquestes escapades, Blasco recull la pilota s'interna perillosament, però Domingo l'entra amb duresa, fent-lo rodar per terra. La entrada fou dura, però lícita; no obstant l'arbitr, davant l'estupefacció dels espectadors, concedeix penal, que es fallat per l'encarregat de transformar-lo.

Aquest penal ha estat un avís pels jugadors del Lleida que formen a l'atac. El partit s'endureix. Als 25 minuts es té que suspendre el joc per auxiliar a Belart i a un jugador foraster. Belart es tret del camp però reapareix desseguida.

Poc després Blasco torna a repetir l'escapada i Domingo, per no ésser menys repeteix l'entrada, però ja d'una manera francament recriminable. L'arbitr, sense pensar-ho concedeix penal que... novament és fallat pel Dertusa.

Això desmoralitza els jugadors forasters a l'ensem que fa cobrar noves forces als locals que presionen i després d'un parell de fre-kiks que donen lloc a unes quantes situacions apurades davant la porta forastera, fineix el partit.

Comentari

El partit ha estat mogudet i a estones emocionant. El Lleida que a la primera part tenia el partit materialment a la butxaca s'ha vist i desitjat per guanyar, i cal reconèixer que ha estat de sort.

El resultat es just ja que si bé el Dertusa ha fallat 20 penals, sa davantera no ha donat mai sensació de perill si ha conseguit gols ha estat perquè el seu extrem dreta, potser l'element més fluix de la davantera, ha estat tota la tarda completament desmarcat.

De joc treient alguna jugada d'en Pirla, pura tecnica i domini de la pilota, no se'n ha vist, perquè el terreny en pessimes condicions no ho permetia.

En Pons ha estat insegur; la culpa potser, la té la defensa que anà de bòli durant tot el partit. La mitja feu una primera part magnífica, tant en la defensiva com en l'atac, descollant Castro que fou un dels millors damunt el terreny. La davantera també estigué afortunada sobresortint en Càrdenas i Pirla. Santiveri com de costum molt oportunista i xutador. ¡Si dominés millor la pilota!

ISIDOR FLORENSA.

De Sant Sadurní

Calaveres 3 Sant Sadurní 2

Per el mal estat del temps, la televisió no ens permeté veure clarament aquest partit, n'obstant, per les nostres ones crítiques ens entaràrem, que fou un magne partit jugat per les «vedettes» del Calaveres. El que provà haver guanyat el partit a fora de casa. Cal destacar la tasca del mig centre Llanes, ben secundat pel seus companys.

Els gols foren marcats, el primer d'un xuf creuat per en Ros. El segon per en Florensa II i el tercer per en Sastre.

Del campionat amateur local

RESENYA DELS PARTITS DEL CAMP ESCOLAR

Em vaig llevar a les nou del matí, i encara amb la son als ulls em dirigí al Camp Escolar per a fer les modestes ressenyes del campionat local. En arribar allí, però, em trobo amb el camp tan envadinat d'aigua que fins si podia navegar. Tanta era l'aigua que hi havia que s'havia ajuntat amb el riu Segre.

Després vaig veure com arribaven amb vaixell, que parà al mig del camp, els jugadors del Dertusa que per la tarda havien de jugar contra el Lleida.

Vaig anar a parlar a la Junta del campionat hi em notificaren que suspnien els partits tant del matí com el de la tarda per haver-se acordat a última hora i en vista de l'aigua per no fer partits de «water-polo».

Donant-los les gràcies em vaig acomiadar, quan sento que el «Murgi», que estava amb la seva barca per allí l'àrea de penalti pescant, em crida i em convidà a donar un passeig amb barca, i després del passeig, m'en vaig anar donar una volta pel carrer Major, quan de prompte vaig trobar a's delegats dels Ferroviaris, tot seguit vaig interrogar-los.

— Com anat que no jugueu?

— Home, segurament no has vist el camp.

— Prou que l'he vist, però com que la Sami i el Núria varen jugar aquell dia.

— ¡Si! ¡He! però varen pagar de danys i perjudicis 29 pessetes i com que ara van molt escasses no les poden llençar de qualsevol manera.

I així ens hem quedat se'ns fer les ressenyes corresponents.

Partits per el proper diumenge de Lliga Catalana

Pel pròxim diumenge es de preveure un gran partit al «Camp d'Esports» amb la visita del *Reus Deportiu*, doncs ademés d'ésser equip que jugà en superior categoria, de tothom és prou reconeguda la seva vàlua, no obstant esperem una minima victòria local, si no es deixen enredar pels forasters, doncs tenim entés que a Reus són molt vius.

— El Lleida va al camp del *Gimnàstic* i com de costum, suposem que perdrà.

Els hi prometem si per cas guanyen una cigarreta de paquetilla als jugadors, i al «Bimbo» i els altres que els agradi el vi, un gotet de deu a la mina.

UN ADDIS-ABBEBO.

Tennis

Després de l'èxit assolit en l'organització dels darrers Campionats Comarcals, el Lleida T. C. sembla, disposat a dormir-se damunt els llorers i a pasar sense esforços gaire intensos els tres mesos d'hivern, durant els quals, les nostres festes, es veuen ruixades, amb sollicita benevolència, dia si dia també pel Déu de les aigües el qual sembla posar especial empeny en convertir-les en piscines, magnifiques de debó, però, que, tant que no s'haurà inventat un nou sistema de pilotes impermeables, no es veurien mai concorregudes com deurien.

Vol dir-se amb tot això, que malgrat l'entusiasme i afició dels elements destacats del nostre primer Club de tenis, no els és imputable, aquesta inactivitat observada darrerament, ja que això és solsament degut a la intransigència dels elements, i valent és, que contra aquest no s'hi pot lluitar.

Això, però, ha d'acabar algún dia, i llavors; quan vingui el bon temps, altre cop a desenfundar les raquetes i a començar una altra temporada, que afermi la nostra supremacia tenística a la província i ens apropi un xic a l'alçària de les de Barcelona i Tarragona de les quals, forçós és reconèixer-ho, tenim molt que aprendrer encara en matèria de tenística.

FUTBOLISTES

Pel material del vostre sport no oblideu casa

Berdié

Sabates, mitges, pilotes i tots els demés articles de futbol

Berdié
CARRER MAJOR

Crisis de Fútbol

Radio "Soroll"

CRITICA SETMANAL

De tots els campionats amateurs locals, que desde fa tres o quatre anys es van celebrar en aquesta, el actual, en organització, es quasi el millor portat a terme, el qual d'una part, mereix un elogi per als dirigents dels equips locals; però en canvi, en emoció de lluita i en igualtat de qualitat de joc es molt relatiu comparat amb els anys anteriors doncs solsament es detaquen com a bons, tres o quatre equips, i encara un dells amb una actual baixa forma, que el possa a la categoria inferior dels demés. Els altres anys en canvi, i habien mes equips igualats en joc, pel que era més difícil fer els pronòstics i per tant mes interessant. En l'actual com venim dient, estem casi acostumats a veure perdre el millor, som mes irregulars els equips, i estem per dir també, en plan de sinceritat, i per molt que'ns plany, els trobem una mica més dolents que els altres anys. I aixi veiem com l'Escola equip format a basse de jugadors triats d'altres equips i el qual el feien favorit en aquest torneig, anar de baixa i perdre partits inexplicables d'una part si ens fixem en el seu equip i explicables si ens fixem en la poca voluntat i fermesa posada en el joc per la majoria dels seus elements.

«La Sami» tampoc, a pesar d'esser fins ara el més regular i el menys dolent, no acaben de fer l'acoblament d'un bon equip, que per la seva classificació mereix i quasi ens agradaven més l'any passat que en el corrent.

«El Rayo» equip dur per excel·lència i en el que deu el seu fet de bon equip, més que res, a la seva duresa característica, enguany també va perdent aquesta per a quedar només que un equip vulgar, tot i que el primer partit de campionat que jugà el feia preveure futur campió.

«Els Fejocs» també són dels que més palesen la crisis de joc que en el campionat local està

passant. Recordeu aquell equip de fa un i dos anys, amb aquell conjunt tan apreciable que el feia ésser equip «hueso» per als segurs campions, i mirant el d'ara, tan dolent i quasi no ens ho podem creure. És cert que tres o quatre de les figures els marxaren, però cal remarcar que més que res es deu a la poca voluntat de la seva junta directiva per a reorganitzar-lo degudament.

El «Ilerda» per no ésser una excepció tampoc és ombra del que era abans.

El «Nuria» és, podem dir aquesta excepció, ja que és el que conserva amb més regularitat, la seva classe de joc actual, amb la seva anterior, que no obstant no passa d'esser una mica més de regular.

I els nous equips que aquest any han pres part al campionat poca cosa em podem dir, doncs encara que no siguin res extraordinari tenen la disculpa d'esser equips que per primera vegada prenent part en aquestes lluites, a pesar de que no fan cap paper desairós, ni molt menys.

Dits equips són els «Ferroviaris» i la «Penya Europa». Aixi dons, aquests són, al nostre parer, els que menys crítica es mereixen.

No ens sorpren gaire aquests fets, si ens fixem que ara, tenim dos equips que ens representen, bastant dignament per cert, en la segona categoria de Catalunya i que aquests dos equips es componen de bastants dels jugadors que s'havien revelat en els passats campionats locals, i això representa un fort handicap per als equips d'ara, però això no és obstacle per a que els dirigents dels equips s'animin i emprenguin amb doble força de voluntat que abans si es possible, fer prosperar no solsament en organització sino també en qualitat de joc als equips que prengueren part al campionat amateur, «cuna» dels jugadors locals.

E. POCH.

La radio «Soroll» a l'edició d'avui radiarà el que vulgui amb consentiment dels urbans de guàrdia.

a les 4:21

Música en discos.

«Reaparición» Fandanguillo per els components del Soroll i corejat pel «eco».

«La danza de los Calaveras» Java música d'osos acompanyades pel Faraón i demés FFFFFFFF.

«Esperanza» Cuplet per l'orquestra del Ll. S. C. i admiradors.

«Corazones partidos» Fox per l'orquestra del Bar Victòria i sospirs de la «Sami».

«Desilució» Tango, per les damiselles del «Rayo» després de la tempestat.

«Canto por no llorar» Himne après pels Alumnes de l'Escola i aplaudits pels professors.

«Esta vez me quedo» Discurs d'en PULI a tota l'Europa.

«Animación» Marxa per els directius del «Núria», a coro pels jugadors.

«El Coco» Ball sense nom a càrrec dels abnegats del carril al compàs dels xiulets de les màquines.

«Ja en tenim quatre» Pasdoble a el militar i marcant el pas per l'«Ilerda».

a les 3:15

«Hasta pronto» Sarsuela amb decorats i tot per la redacció del «Soroll» acompanyats de molt bona voluntat.

FI DE L'EMISIÓ.

BAR VICTORIA

Local preferit per els Esportistes.

Cavallers, 5

Junta General dels «Calaveres»

El divendres passat tingué lloc la tan esperada assemblea dels «Calaveres» i per cert que si podia llogar cadires, doncs tot era desafios, renecs, cops de puny..... i tot plegat gens de sang.

A les deu i mitja i després de canviar de la sala al saló, perquè no hi caviem es comença la sessió que era presidida pel Secretari Sr. Bernadó, doncs el President Sr. Mangrané tenia molta feina a embalar bacallans i congres, puix li havien fet una comanda molt important.

Es dona lectura de l'acta anterior i després de llegida..... ja hi som.

¡Demano la paraula!

Vostè la té.

Voldria sàpigner, perquè presideix vostè quant aquí present hi ha el Sr. Franquet que com a Vis-president li pertany a ell.

¡Molt bé! digueren alguns; i seguidament es fa el canvi, sense cap classe de coacció.

¡Demano la paraula! digué un.

¡La canalla a dormir! contestà un altre, i llavors ens en adonarem que el qui havia demanat la paraula era en Garcia (Foleta) qui no ens vàrem enterar del que deia puix ere molt lluny i no es sentia res.

Bueno, digué el President, queda aprovada l'acta anterior.

I un rabel! Si els «auriculars» no m'han fallat em sembla que he sentit, no se d'una, entre el Club i el Fontanet.

No res home, no res! Això ho deixem córrer perquè hi ha massa «teca» i passem a l'assumpte jugadors.

Demano la paraula i trenta prèvies! El que ara convé es deixar l'assumpte peles i preocupar-nos dels jugadors.

Just!

Molt bé!

Conflictel! vàrem exclamar tots atuits i preocupats.

Com és que els Florenses, en Manel i el Rodés no hi varen anar?

Perquè es varen sublevar contra la Junta—digué en Bernadó—

ademés es pèrmeteren el luxe de maltractar-la.

Això es mentida, digué una veu.

Els jugadors a callar!

Doncs, com vaig dien, continua en Bernadó, d'això el senyor Franquet va dir que si aquells jugadors nō eren expulsats, ell dimitia encara que, ara digui que no es veritat, que no va dir res d'això.....

Jo sóc testimoni de que es veritat—digué— un tal Ribes que es el que parlà més en tota la nit.

Homes, si que es veritat que ho vaig dir, però recordeu-vos-en, que després també vaig dir que em «tornava a gallineta» retirant per tant tot el que abans havia dit.

¡Això es mentida! li contestà el mateix Sr. Ribes, doncs quan varen passar aquestes raons, jo estava jugant a la manilla i ho vaig sentir tot, i seguidament em varen cridar posant-me al corrent de tot i no vàrem pas dir res de la gallineta ni del pato.

Foral es un espia, està comprat. Al carrer.

¡No, això no! digué el president, que serien cinc peles menys cada mes.

Olé! por los tipos conservadores (una veu).

Després de parlar d'altres coses que tot venia esser el mateix es pasa a la votació per la nova junta. Es dona deu minuts per «deliberar». Tots tenim dret a votar meyns els infantils, o sigui els que tenien carnet d'infantil que per cert va costar moltes raons con vencen-los ja que al-legaren que ells també «pujinyaven» cada mes.

Bueno senyors, ja s'acabat el plaç de deu minuts. Ara aixis com els cridarem aniran venint a posar en aquest armari. ai perdonin, a la urna. El primer de llista va ésser en Fontanet que al cridar-lo contestà:

Que voleu ara, més lios encara?

No, home no, es per a votar.

No en tinc ganes, ara estic molt ben assentat.

Però si es per posar aquest paperet allí en aquell xifrell.

Quant varen cridar al Garcia (Foleta) i donà el vot al Presi-

dent, aquest digué molt seriós:

Vostè no pot votar.

I ara perquè?

Perquè abans, i em sembla que amb veu molt alta ja ho he dit, que els infantils no podien votar.

Les feines varen estar en convèncer al Garcia que ho deixes córrer.

Després també s'en cridà un altre que respongué:

Jo de BAIXA!

Després de fer l'escrutini dona el següent resultat:

President: Mangrané.

Vis-president: Justo.

Secretari: Ribé

Tresorer: Franquet.

Vocal 1.er Tapiés.

Vocal 2.on Aixalà.

Vocal 3.er Piqué.

Feia llàstima, veure al Porté, al Bernadó i al Asarta, aquest no pogué més que exclamar:

Por primos y por paganos.

A hacer pu..... nos vamos.

I va haver un altre figué del mateix que exclamà no poguent aguantar-se més.

Simpático entrenador

¡El de mirada ingenua y el tipo arrebatado!

El que con fe constante antes de que el sol se levante por el ancho firmamento acudia al entrenamiento cayera lluvia, nieve o piedra nada su valor arrebataba ni la helada ni el viento.

Tu eres el héroe ignorado de las gentes olvidado un mártir glorioso eres cogias cada encostipado cada reuma despiadado i tot plegat res te han «Regadoreado» (paraula tècnica)

A en Lluís Florensa li va agafar tanta ràbia per aquest vers que tot d'una exclamà:

Em vull esbravar, vull mossegar, tinc ganes de sang.

Peguem a mi, digué en Tapel que es el seu bufó.

No, a tu no, no vull cometre un infanticidi.

Si, tonto si, peguem a mi, aixi veuràs com t'oprecio, sino ploraré.

I si no arriba de vindre el cambrer dient que anessin a dormir doncs el comptador de llum corria i era qüestió d'estalviar, encara estariem allí.

FARA.

TOT A TRETZE RALS I PERRA BUFETADES A TOT DRAP

INTERVIUVANT ALS DE LA
VETLLADA DE BOXA DE
FA DOS DISSABTES

Després d'anar a la vetllada de «La Violeta» que per cert vàrem trobar seient—això ho dic per la «genració» de «persones» que hi varen acudir—, doncs no es podia ballar d'empentes, vàrem interviuvar als autors de les «trompades», que per cert hi varen ésser abundants.

Per ordre «alfabètic vetlladistic» ens toca a Rabenja que va ésser el primer de rebre..... les nostres plumades.

—Vaja Ravenja, ¿el tal Molinar era un caramelo, eh?

—¡No feiem «chiqué», no!

—¡Qui ho ha dit això! Ca home, ca.

Nosaltres que coneixem a en Vidanya no ens expliquem del seu abandó davant d'Abella i vàrem interrogar-lo.

—Però ¿que t'ha succeït?

—Res home, res ¿Quin ofici té el que ha estat el meu adversari?

—Teuler.

—No pot ésser. Jo crec que l'han tret d'un estable. ¡Perquè pegava cada guitza!

Una vegada més, vàrem rossegar el combat Pujol-Galicia. ¡Molta valentia! Molta voluntat! per part d'en Pujol. I molt.....adoqui.

Està vist que en Catllà ha d'ésser el «sac dels cops», puix davant d'un Moreno, molt «Moreno» es va trobar «ros». ¡Mireu que el tal «morenazo» n'endinya cada una!

Però Catllà tan «campexano». Conteu si es fort que la seva taro-fa està feta d'adoqui.....

¡I que n'és de dura! ¡Oh! (que li has tocat).

¡Diab-ble! ¡Diab-ble!! ¡¡¡Catch as cathc can!!! (quins renees, eh).

¡Lectors, «del alma mia»! ¡Aga-feu-vos! No tant fort que no vé Pitope. Però si la gran nova.

¡LASA vol ésser torérol!

—Si, ¡perquè amb la mèva va-

lencia!

—Però..... Deixes la Boxa?

—Si, perquè reconec que vaig equivocar l'ofici.

¡Si senyor! ¡Pit enlairat! ¡Amunt i crits!

¡«Olé, por los tipos BRAVOS»!

Veiem venir en Sentís, i «el manager del primer l'enemigo público n.º 1 dels barbers». Els dos capficats. Interroguem.

—Que veniu d'un enterro?

—¡No!

—Com que feu aquestes cares de «prunes agres».

De repent salta en Rosell indignat:

—¡Que això tingui que passar a Lleida no hi ha dret!

—Es clar que no..... Però ¿que ha passat?

—Sentís contesta:

Es que..... (mirant-se al seu «manager») m'han pres el combat.

—¡I ara! ¿qui ha estat l'autor del robo?

—En Rey.

—No ens estranya (exclamem com a vertaders republicans).

Pedra-Canals. ¡Adoquins! ¡Res més que adoquins! Encara s'en peguen ara de garrotades, però..... res ¡ADOQUINS!

El proper dimarts rebran, l'empresa, els dos àrbits, el prim i el gros, el delegat de la Federació Exm. Rivera, el cronometrador, i per fi el GRAN RICARDO (¡ojjo, que vé el negre!) Tot D..... rebrà.

THE WEESS y BUSSKEM

VINS LICORS

DEL

Marqués del Mèrit

Si voleu veure

vins i licors

els del MARQUES DEL MERIT

son els millors.

VINS, CONYACS
i tota classe de licors.

Pitope, Pera i Ratés, «els tres mosqueters» dels boxa Lleidatà, els persegueix una persistent mala sort. ¡Pit amunt! ¡No defalliu!, que els vostres partidaris no us abandonen; «Sufren en silencio y llo-ran amargamente vuestra pena» Tango.

M'estranya per Pitope el que no hagi imaginat alguna «americana» a fi i efecte de que el públic acudeixi a les vetllades.

Però com que jo soc molt amic d'ell i l'aprecio, ni faré veure una. ¿Que't sembla Pitope, si a la propera, anunciesis als programes, que a l'intermig, cantaràs i ballaràs la MARIA de la O?

¡«Americanada» a la vista! ja m'estranyaba que no hagués d'organitzar-ne alguna. ¡Senyors vaig a dar-vos la noticia BOMBA! ¡Pitope vol organitzar una vetllada de Catch-as-catch-can!

Pitope al tanto que a l'«astaro» no hi ha calefacció.

BAR BESÓS

VINS
LICORS
CONYACS

Al bar "Besós" aniré
a beurer un cafetó
i sempre el trobaré
s'ens cap dubte el millor.

CAVALLERS, 17

FUTBOLISTESI

per arranjar vostres sabates
de futbol

MANUEL HURTADO
Estereria, 10 (baixos).

Teatral

Crítica de la vetllada teatral celebrada pels estudiants el dia 22 del corrent.

Amb extraordinari èxit tingué lloc el dia 22 al «Teatre Victòria», la vetllada teatral organitzada per la «Comissió Estudiantina».

Encara que el tema s'aparti de les normes fixades en el nostre gran rotatiu, ho esmentem per formar part de dita Comissió alguns companys nostres.

La redacció en pes del «Soroll» ocupà una llotja. Sa presència dona relleu a la vetllada.

La representació començà amb l'interpretació d'un sainet del famós autor Tristan Bernad, intitulat «Antonieta o la tornada del Marqués». L'originalitat del tema i a l'ensem la depurada interpretació per part dels components de l'obra, foren subrallades pel públic, que 'dit sigui de pas, omplia de gom a gom el local, amb xardorosos aplaudiments.

Després es posà amb escena el divertit apropòsit còmic en tres actes de Paso i Estremera intitulat «Sixto Sexto». Seria empresa superior a les nostres forces l'intentar reproduir el sens-fi de situacions còmiques i el gran nombre de xistos de bona llei; tan sols direm que moltes persones varen tenir que ésser operades de la hernia adquirida durant la representació.

L'interpretació fou excel·lent, descollan la Sta. Vallejo, que és supera a cada nova actuació.

Els entreactes foren amenitzats per la rondalla «Els nois del Segre», quina actuació agradà al respectable.

Com que els nostres espies són inapreuablem sabem de bona tinta que la Comissió té en projecte l'organització d'una monumental vetllada on es posarà en escena una obra de Pirandello que batrà tots els records de comicitat establert. Procurarem assabentar als nostres lectors, ja que la cosa seu val.

En el sainet, on la Sta. Vallejo, parlà des d'un proceni, un del públic, donant-se-les de viu es posà a cridar: ¡Que fa aquesta dóna, que la treguin! Quan un de la vora li feu notar l'error, es fongué.

La rondalla executà el «Danubi blau». ¡Pobre Strauss!

Els que varen assistir a la vetllada es degueren fixar amb aquell maniquí, vestit de guàrdia civil que feia tanta patxoca; el que no suposaren es que el propietari del maniquí s'estés tot el primer acte, detràs del decorat, aguantant-lo per tal de que no caigués.

Les abraçades d'En Suau i en Florença ens arribaren fins al cor. Semblaven Romeu i Julieta. Després diran si el públic pensà mal.

En Cierco ha sentit dir que els homes de la guixeta, es fan una barba d'or amb les propines i no parà fins que es trobà despatxant localitats. El desengany fou gran al veure que amb molts esforços pogué recollir 0'35 ptes. Per cert que al vendre una butaca, el comprador li allargà 0'10 ptes. i quan en Cierco amb el més angelical dels seus somriure's havia donat les gràcies, sent que li diuen: «Faci el favor de canviar-la; no en vull de la perilla». La cara d'en Cierco es convertí en un mostruari d'una tintoreria.

En el sainet «La tornada del marqués» hi havia dos contradiccions. La senyoreta Vallejo estava empenyada en no callar mai. ¡Bonic paper per a una dona! i en Florença empenyat en fer-la callar i quin paper li van endevinar, ja que a l'escola ha de fer el mateix amb els seus «cachorros», i amb la sola diferència que al teatre ho feia per afició i a l'escola ho fa pel sigró.

Canço humorística

Canço dedicada a un porter d'un equip d'aquesta localitat el qual ens reservem el nom per evitar...sang.

Música de «SOY UNA FLOR CAIDA»

Soc un senyor, que exposa

la vida jugant,

sempre procurant

no treballar massa

sol a la porta

i ajudat pels defenses

res no m'importa

el contrincant

puix se aturar i aturo

els xuts més genials

tant si és de dos rals

com si són de duro

i així llueixo

i segueixo

fent un plongeón.

doncs fent parades

i floreiant jugades

és endevades

que en busquen dos al món

I mentre vaig jugant

l'aficionat em va cantant:

Es FLORERO

ningú ho podia negar

es FLORERO

dels més paveros que hi ha

Però a la porta!

quant el noi està inspirat

es capaç de jugar sol

i guanyà un compionat.

¿Quien serà?

TAXIS

**FRANCI
DE GRAN LUXE**

**GARATGE
RAMBLA**

Pupilatge i Rentat de Cotxes

Obert dia i nit

A. REPÚBLICA, 42 · TELÈF. 1980

Raons al canto

Lletra PERRUCA Música LA CUCARACHA

*Avui surt el primer número
el d'aquest gran Setmanari
ja sortí una altra vegada
i em portava molt xivarri.*

*Es el «SOROLL—es el «SOROLL»
del que fins ara em parlat
i l'afició—i l'afició
crec molt que correspondrà.*

*Avui dia aquí Lleida
l'esport a tornat a viure
i si tots el tractem bé
per molts anys el podem findre.*

*Són los «Romanos»—són los «Romanos»
els que hi ha allà l'hospital
i els «Lollites»—i els «Lollites»
i els qui han de pasar el canal.*

*Los «Romanos» avui tenen
un gran assumpte entre mans
un defensa i un extrem
i el lio dels dos germans.*

*Els seus contraris—els seus contraris
no els volen deixar jugar
perque així creuen—perque així creuen
les raons han d'acabar.*

*Ja l'assumpte està resolt
amb molta picardia
de pensà el que passarà
ja les cames em fan figa.*

*Als seus contraris—als seus contraris
han tingut que despatxar
perquè així puguin—perquè així puguin
aquells jugadors jugar.*

*El SOROLL es despedeix
i fins a l'altra setmana
a la dóna li lleigeixo
i sempre em fa la rialla.*

*El primer pas—el primer pas
ara ja el tenim donat
i la cançó—i la cançó
per avui ja s'acabat.*

TALLER DE EBENISTERIA

DE

Jaume CALDERO

MOBLES

MENJADORS

DE

GRAN LUXE

DORMITORIS

PREUS BARATÍSSIMS

Magdalena, 40

Xafarderies

Segurament que dintre l'organització dels Calaveres, pasa quelcom estrany.

Trobarem alguns dels jugadors, que per cert portaben molta presa, en acudir a una reunió en que estaven convocats; ja els ferem preguntes, però la fidelitat que tenen al Club no els deixà «abocar» res, no obstant, xafarders fins la nùdula (espinal) ens posarem a indagar.

Quina fou la nostra sorpresa a l'enterar-nos de que els volen fer professionals.

Buscarem alguns dels jugadors convocats, i tot seguit interrogarem.

—Ola, com ha estat la reunió d'ahir.

—Millor del que ens pensavem.

—¡I això?

—Puix ens han confesat de que els jugadors forans tenen un sou estipulat.

—¡Ca, home, cal ¿doncs no són amateurs?

—Això ens ho deian, però ara s'han canviat les coses, són més formals, els que hi ara, al menys tenen paraula d'home.

—I que penses fer ara.

—Home, que vols que et diga, com que jo faig la mateixa feina que ells, be estarà de que em paguin.

I així en contestarem alguns d'ells,

Jo crec que passarà una «maró» gran i no m'estranyaria que tornés a vindre un 6 d'octubre (però dintre la Junta dels Calaveres).

ORELLES.

Ves per on...ens hem enterat que'ls aliments que prefereixen els jugadors del «Lleida S. C.», són els següents:

Pons.—(porter). El seu aliment predilecte l'Arrós d'Amposta.

Avelino.—(defensa). Llesques de pa moreno amanides amb suc de caga-ferro.

Farreras.—(defensa). Esparrecs a la vinagreta.

Latorre.—(mig). Xurros calents.

Castro.—(mig). Esparrecs, però més llars que'ls de Farreras.

Abelló.—(mig). Els sigrons amb salsa (però té la desgràcia que l'hi puguen al nas).

Ollé.—(davanter). Les truites d'aspinacs.

Pirla.—(davanter). S'alimenta exclusivament de fideus.

Santiveri.—(davanter). Els pi-nyons pelats amanits amb aiguardent (si pot ésser de la Maria).

Molins.—(davanter). Les cols gegantes són el seu apetitós aliment.

Cárdenas.—(davanter). Ta..ra..ri Tararé...Ranxo.

Mateu.—(davanter) A mi si a l'hora de menjar em parlen de la Greta Garbo o de la moreneta del carrer del Carme, perdo la gana.

CATCH-AS-CATCH-CAN

CONDE KAROL

Total S. E. u O.—*Pitopades.*

Catch-as-catch-can. Himnes i ramells de flors. ¡Ah! ¡Quin bell motiu per una formosa crònica! Flors, clavells espanyols, rialla de femella morena. Danubi blau, violinista ros «Vuelan mis canciones» ¡Ah! I el sol daurant amb els seus raigs, els formosos ulls grocs d'una «girl» de cabells verds. Ba, ba. La formalitat es algo desitjada. ¡Pitopel! ¡Què ens fas «Chiqué»?

Per la «poli» ens em informat amb tot luxe de detalls que dos «manegers» mantenen rivalitats pugilístiques, i es molt probable que el club del Lleida Boxing fos teatre d'un crim. La «poli» ja ha pres les precaucions necessàries.

Rosell «maneger» de Sentis i Lasa, quant no te contra qui protestar, es mira al mirall i s'agafa amb l'altre. Tila, molta Tila.

Pedra, el gran «maneger» li aconsella, que agafi una escombra i no una esponja. Serà millor per ell i pels altres.

ARMAND LIO I BRONCA.

SOROLLS

Voliem parlar de l'equip Esportiu de Seu d'Urgell que el dia 19 passat jugà al Camp Escolar contra el nostre Institut, però foren tant dolents que no es mereixen ni que els esmentem en el nostre setmanari.

Si no saben més d'estudiar que de jugar al futbol (si jugar al futbol es pot dir el que yaren fer) els anunciem pel futur moltes carabasses.

Prompte, es posarà en venda, el llibre «El ben pagat» escrit per Galícia, i amb els diners que pensa fer es retirarà de la boxa.

Res, igual que un professional qualsevol. Pamet rés més que pamet.

Pitopades, PERAgrullades i RATESitiques, són els tres mots que dona a la lluita Puértolas-Lar-rinaga. ¡¡MIAU!!

Recomanem al XATO (a) «Madrides» que prengui «Hiposfosfitos Salud» (no cobrem la propaganda) per tal d'adquirir més força amb els peus, puig quant ell té alguna ocasió de xutar a gol ja ens donem per perduts, puig estem certs que la pilota no arribarà a la porta.

Amb motiu del desplaçament de l'equip de l'Escola a Masalcoreig, s'en pot contar una de molt fresca. El resultat fou de 2 a 2 i resultà que'ls quatre gols els feren els jugadors de l'Escola puix donà el cas que jugaven onze «Niños de la Escuela» contra onze «Niños de la mateixa Escola».

D'això s'en pot dir, disposar de jugadors.

El jugador (?) del Lleida S. C., senyor Mateu està disposat a fer una enèrgica reclamació als diri-

gents de l'equip, per tal de que'l facin jugar, puix si no juga no pot lluir el seu «tipet» a les damiselles que assisteixen al camp.

Nosaltres recomanem al senyor Mateu que es presenti en la primera convocatòria de «vedettes» per el cinema.

L'hi garantim l'èxit.

Els vellets del Lleida S. C. diuen que en la Lliga, que es juga, guanyaran les dues vegades als seus rivals locals, perquè ells encara que estiguin a punt de morir de vells els altres ja són «calaveres».

Els únics supervivents del Atlètic en la fússió, són en la Junta el «Ulleres» i en els jugadors Mateu i Aguilar.

¿No sembla per l'Atlètic, en lloc d'una fússió una defunció?

Els dirigents de l'Escola diuen que en vista dels èxits dels seus jugadors en aquest campionat els volen fer jugar un partit al Camp de les Corts perquè puguin demostrar la seva «clase» al públic barcelonés.

El porter dels Calaveres és molt graciós.

Vols dir que té tanta gràcia?

¡Si home!

Té cada sortida!

Es estrany que el Núria perdi cap partit.

No se pas per que!

Amb els diners de l'«Emperador» podria comprar... fins el pito....del sereno, ai del arbit.

En Belard del Borges Blanques (suposem el davanter centre) ha signat per el «Lleida S. C.» i diuen que el faran jugar d'interior, al lloc de qui? qui rebrà?

¿A on ets Molins a fora o a dins?

si et toca a tu el rebre ho sentirem amb l'ànima, doncs seria una contradicció per al teu camí d'inter-nacional.

Tenim un dubte. Desitjariem sapiguer si són els F. J. C. els qui juguen o es el Regiment de Infanteria n.º 25.

Cap viu cuidadors d'equips.

S'ofereix un entrenador (con dientes de oro) y dos membres de junta a tota prova. Garantim l'èxit.

No saps que Aguilar està en rebeldia amb el seu Club?

Ah, si?

Ha fet declaracions i tot, i ha dit que mentre jugui «Fulanito de tal», ell no vol jugar; però la Junta no n'ha fet cas i ara resulta que es el «Fulanito de tal» el qui juga i no ell.

Aconsellem al amic Aguilar una xic més de serietat, que no es el mateix jugar al Lleida S. C. que jugar a.... sans de caps.

D'on arribas noi?
d'Abisínia! ..
A peu?
I es clar, que no veus que porto sabates de c'an BERDIÉ que són els millors del món.

Si a bon jugador vos arribar a l'Escola has de jugar i ara que de l'Escola parlem a veure si algun dia arribarem a poguer veure-la guanyar,

Correu... sense caure

Tip Tip. - El cove se l'engullit.
Ram-Rataplam. Els seus articles al cove van.

Ras-Cangelo. - Senyor Ras aquesta batalla la perdut i al cove ha anat.

Centpeus. - N'hi treurem uns quants i l'altra setmana li publicarem.